

Sygn. akt IV CSK 526/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie M. H. i X. Y.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. [...] Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniosła od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2013 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu, skargę kasacyjną, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 176 § 1 i 2 w zw. z art. 172 i art. 292 k.c. oraz art. 1 pkt 34 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) „przez:

- niedoliczenie do okresu posiadania służebności przesyłu wnioskodawcy posiadania tejże służebności przez poprzednika posiadacza - Skarbu Państwa, w imieniu którego poprzednik prawny wnioskodawcy wykonywał władztwo nad nieruchomością uczestników postępowania, w zakresie posiadania służebności;
- ustalenie początkowej daty biegu okresu zasiedzenia służebności przesyłu na nieruchomości uczestników postępowania na dzień 12 lipca 1993 roku.”

Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być jej oczywista zasadność, wynikająca z rażącego naruszenia powołanych w skardze przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca wskazała wprawdzie jedną z tych przyczyn, jednak jej nie wykazała.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżąca nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstawy skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl. i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, wnioskodawczyni ograniczyła się do przytoczenia jej podstaw, a także do powtórzenia ich uzasadnienia w nieco zmodyfikowanej wersji, pomijając całkowicie aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od zasadności jako takiej.

Ponadto skarżąca, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skoncentrowała się na początku biegu terminu zasiedzenia służebności. Nawet przyjęcie że przypadał on na dzień 1 lutego 1989 r., nie miało by wpływu na treść rozstrzygnięcia wobec niepodważonej oceny dotyczącej złej wiary poprzednika prawnego skarżącej. Argumentacji prawnej, która dotyczyłaby tej kwestii, wnioskodawczyni nie przedstawiła ani w ramach uzasadnienia wniosku, ani w ramach uzasadnienia podstaw skargi. Skarżąca nie kwestionowała podstawy faktycznej dokonanej przez Sąd oceny dobrej bądź złej wiary jej poprzednika ani nie wywodziła, że doszło do błędnej wykładni lub wadliwego zastosowania bądź niezastosowania przepisów odnoszących się do tej materii, ograniczając się do wyrażenia własnego, niepopartego żadnymi argumentami, poglądu co do uzyskania przez jej poprzednika prawnego posiadania służebności w dobrej wierze.

Wobec niestwierdzenia żadnej z przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.